

forffjellige Dpfatningsmaade, om det var et Lønningstillag eller en Understøttelse, en Understøttelse til Trængende, en Forsørgelse af Lønningen under et særligt Forhold. Majoriteten er ikke bleven staaende ved alene at give et Tillæg til Embedsmænd, uanset det tilfældige Forhold, hvori de befinde sig ved at være gifte eller ikke gifte; det har troet at maatte betragte Sagen som en Understøttelseslag for Trængende og har derfor taget Trængsaarsagerne med i Betragtning. Minoriteten har holdt fast ved den Anskuelse, at enhver Lønning ansees at indeholde i sig en vis Tilfikkning for visse Naturalfornödenheder, for Hovedbetingelsen for Livets Ophold, Føde, Klæder og Bopæl, svarende til den Paagjældendes Omstændigheder, og de Krav, Staten stiller til ham som Embedsmænd. Naar vi gaae ud fra det, saa sige vi, at, naar væsentlige og vigtige Livsfornödenheder i betydelig Grad overstige den Grændse, under hvilken den fastsatte Løn maa være givet den Størrelse, som den har, der indtræder et Tilfælde, hvor det er i Statens egen velforstaaede Interesse for en saadan forbigaaende Tid at forsøge selve Lønnen og lægge saa Meget til Lønnen, at disse vigtige Naturalgjenstande, som maae ansees nødvendige til Livets Vedligeholdelse, kunne forskaffes indenfor de Priisgrændser, som man maa antage at have været lagt til Grund, da Lønnen blev fastsat. Udgaaende fra denne Betragtningssmaade er det, at det Tillæg til Lønnen, vi have tænkt os, giver et Tillæg saa stort, at, naar den Vedkommende har modtaget det, saa skal han ikke føle Priisforffjellen paa disse Livets første Fornödenheder, saa skulde han føle sig sat i den Stilling, hvori man kan sige, han i Almindelighed var, og at han, om han end ikke ganske var i den normale Stilling, saa dog ikke saa meget befandt sig i en Fluctuationsstilling, og altsaa en flettere Stilling ligeoverfor Livets første Fornödenheder. Vi have ved Fastsettelsen af Tillæget søgt saa nøie som muligt at bestemme den Forffjel, som de nærværende Priser fremkaldte ved Siden af de almindelige paa Livets første Fornödenheder, vi troe, at have sat dem snarere rundelige end lave; men vi have ikke kunnet beqvemme os til at sætte dem saa rundelige, at Dyrtiden blev en billigere

Tid for de Vedkommende, som fik Tillæg; thi derved vilde den billigere Tid komme til at stille sig som den dyrere, og Normaltiden altsaa blive dyr. Der er en sideordnet Betragtning, som idetmindste for mig end yderligere har ledet mig i denne Retning, det er nemlig en heel Klasse af Embedsmænd, hvem Loven hindrer fra at indgaae Ægteskab, uden at de bevise Besiddelsen af en vis Formue; disse Embedsmænd, som altsaa kun kunne antages at være gifte, naar de have denne Formuenhed, ville, naar de ere gifte, ikke kunne komme til at faae Andeel i Dyrtilstillæget; thi de ere jo beviisligt formuende, de ville altsaa under Omstændigheder som disse dobbelt komme til at føle den Tvang, hvorunder de for Statens Fornödenheders Skyld befinde sig, sammentilnet med alle andre Embedsmænd, som uden nogen saadan Indfrankning gifte sig og gifte sig i lavere og flettere. Naar hyppigere end de paagjældende Personer her. Jeg fremfører ikke dette som nogen Hovedbevæggrund, jeg fremfører det heller ikke som nogen Bevæggrund, der har ledet de øvrige af Minoritetens Medlemmer; thi dette veed jeg ikke, men jeg nævner det som en sideordnet Betragtning, der end mere bringer mig til at ansee det for ikke heldigt at give dette Tillæg som en Hjælp i Nøden, men som en Affindelse under extraordinaire Forhold, der ligge udenfor den Maalestof, man har kunnet anlægge, da disse Gager bleve fremsatte, et Tillæg, man giver, for ikke at komme til at give en Gagesforørgelse, som let kunde følge af, at man lod Aaringer af den Art gaae hen uden en midlertidig Understøttelse, da man i saa Tilfælde let vilde komme til at dømme fra dem, og i Almindelighed fordre en Gagesforørgelse. Det, at give Tillæg til Embedsmænd paa Grund af Trang, og erkjende Trang af en lignende Art som den, hvor der ellers gives offentlig Understøttelse, fører efter min Mening ind paa et svært og meget vanskeligt Gebeet. Det bringer os til at betragte hele Embedsclassen, ligeoverfor Regjeringen, som en særffilt Commune i Staten, hvis Forsørgelsesprinciper aldeles ikke stemme med dem, som forøvrigt kunne fastholdes i Communen og Staten, idet nemlig alle de, som Staten i